

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

13 iulie 2023*

„Trimitere preliminară – Proprietate intelectuală – Dreptul de autor în societatea informațională – Directiva 2001/29/CE – Articolul 3 – Dreptul de comunicare publică – Articolul 5 alineatul (2) litera (b) – Așa-numita excepție privind «copia privată» – Furnizorul unui serviciu «Internet Protocol Television» (IPTV) – Acces, fără autorizația titularilor de drepturi, la conținuturile protejate – Videorecorder online – Vizionare în reluare – Tehnica de deduplicare”

În cauza C-426/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), prin decizia din 27 mai 2021, primită de Curte la 13 iulie 2021, în procedura

Ocilion IPTV Technologies GmbH

împotriva

Seven.One Entertainment Group GmbH,

Puls 4 TV GmbH & Co. KG,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei întâi, domnii M. Ilešič, A. Kumin și doamna I. Ziemele (raportoare), judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul D. Dittert, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 iunie 2022,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Ocilion IPTV Technologies GmbH, de P. Burgstaller, Rechtsanwalt;

* Limba de procedură: germana.

– pentru Seven.One Entertainment Group GmbH și Puls 4 TV GmbH & Co. KG, de M. Boesch, Rechtsanwalt;

– pentru Comisia Europeană, de J. Samnadda și G. von Rintelen, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 decembrie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1) și a articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO 2001, L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Ocilion IPTV Technologies GmbH (denumită în continuare „Ocilion”), pe de o parte, și Seven.One Entertainment Group GmbH și Puls 4 TV GmbH & Co. KG (denumite în continuare împreună „Seven.One și alții”), pe de altă parte, în legătură cu punerea la dispoziția clienților comerciali ai Ocilion, prin intermediul acesteia, a unui serviciu de televiziune prin internet cu rețea închisă [„Internet Protocol Television” (IPTV)] prin care se difuzează în beneficiul utilizatorilor finali conținutul unor programe televizate asupra cărora Seven.One și alții dețin drepturile.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (4), (9), (10), (21), (23), (27), (31) și (44) ale Directivei 2001/29 au următorul cuprins:
  - „(4) Printr-o certitudine juridică sporită și oferind un grad ridicat de protecție a proprietății intelectuale, un cadru juridic armonizat privind dreptul de autor și drepturile conexe va încuraja investiții substanțiale în creativitate și inovație, inclusiv în infrastructura rețelei, și va favoriza dezvoltarea și o mai mare competitivitate a industriei europene, atât în domeniul furnizării de conținut, cât și în domeniul tehnologiei informaționale și, în general, în numeroase sectoare industriale și culturale. Se va asigura astfel păstrarea locurilor de muncă și se va încuraja crearea de noi locuri de muncă.
- [...]
- (9) Orice armonizare a dreptului de autor și a drepturilor conexe trebuie să aibă la bază un nivel ridicat de protecție, deoarece aceste drepturi sunt esențiale pentru creația intelectuală. Protecția lor contribuie la menținerea și dezvoltarea creativității în interesul autorilor, artiștilor interpreți sau executanți, producătorilor, consumatorilor, culturii, industriei și publicului larg. În consecință, proprietatea intelectuală a fost recunoscută ca parte integrantă a proprietății.

(10) Autorii sau artiștii interpreți sau executanți trebuie să primească o remunerație adecvată pentru utilizarea operelor lor, pentru a-și putea continua munca creativă și artistică, la fel ca și producătorii, pentru a putea finanța această muncă. Investiția necesară pentru a produce produse ca fonograme, filme sau produse multimedia și servicii, cum ar fi «serviciile la cerere», este considerabilă. Pentru a asigura o astfel de remunerație și pentru a obține un randament satisfăcător al investiției, este necesară o protecție juridică adecvată a drepturilor de proprietate intelectuală.

[...]

(21) Prezenta directivă trebuie să definească domeniul de aplicare a actelor aflate sub incidența dreptului de reproducere cu privire la diverși beneficiari. Aceasta trebuie să se realizeze în conformitate cu acquis-ul comunitar. Este necesară o definiție generală a acestor acte pentru a asigura certitudinea juridică în cadrul pieței interne.

[...]

(23) Prezenta directivă trebuie să armonizeze într-o mai mare măsură dreptul de autor asupra actelor de comunicare publică. Acest drept trebuie înțeles în sens larg ca acoperind orice comunicare către public care nu este prezent în locul de proveniență a comunicării. Acest drept include orice transmisie sau retransmisie, de orice natură, a unei opere către public, prin cablu sau fără cablu, inclusiv radiodifuziunea. Acest drept nu ar trebui să includă niciun alt act.

[...]

(27) Simpla furnizare a instalațiilor care permit sau care realizează comunicarea nu reprezintă comunicare în înțelesul prezentei directive.

[...]

(31) Trebuie păstrat un echilibru just între drepturile și interesele diverselor categorii de titulari de drepturi, precum și între acestea și drepturile și interesele utilizatorilor de obiecte protejate. Excepțiile existente și limitările de drepturi stabilite de statele membre trebuie reanalizate prin prisma noului mediu electronic. Diferențele existente între excepțiile și limitările privind anumite acte restricționate au efecte negative directe asupra funcționării pieței interne în domeniul dreptului de autor și a drepturilor conexe. Asemenea diferențe ar putea deveni mai accentuate odată cu dezvoltarea exploatării în străinătate a operelor și a activităților transfrontaliere. Pentru a asigura buna funcționare a pieței interne, astfel de excepții și limitări trebuie definite într-un mod mai armonizat. Gradul de armonizare a acestor excepții depinde de impactul lor asupra bunei funcționări a pieței interne.

[...]

(44) Aplicarea excepțiilor sau limitărilor prevăzute de prezenta directivă trebuie realizată în conformitate cu obligațiile internaționale. Astfel de excepții și limitări nu pot fi aplicate într-un mod care să aducă atingere intereselor legitime ale titularului dreptului sau care să intre în conflict cu exploatarea normală a operei sale sau a altor obiecte protejate. Prevederea unor astfel de excepții sau limitări de către statele membre ar trebui, în special, să reflecte în mod corespunzător impactul economic crescut pe care îl pot avea astfel de

excepții și limitări în contextul noului mediu electronic. În consecință, ar putea fi necesar să se restrângă și mai mult domeniul de aplicare a anumitor excepții sau limitări în ceea ce privește anumite utilizări noi ale operelor și ale altor obiecte protejate.”

4 Articolul 2 din Directiva 2001/29, intitulat „Dreptul de reproducere”, prevede:

„Statele membre prevăd dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice reproducerea directă sau indirectă, temporară sau permanentă, prin orice mijloace și în orice formă, în totalitate sau în parte:

(a) pentru autori, a operelor lor;

[...]

(e) pentru organismele de radiodifuziune sau televiziune, a fixărilor programelor difuzate de acestea, indiferent dacă difuzările se fac prin fir sau prin aer, inclusiv prin cablu sau prin satelit.”

5 Articolul 3 din această directivă, intitulat „Dreptul de comunicare publică a operelor și dreptul de a pune la dispoziția publicului alte obiecte protejate”, prevede:

„(1) Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorilor de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor, prin cablu sau fără cablu, inclusiv punerea la dispoziția publicului a operelor lor, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment.

(2) Statele membre prevăd dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice punerea la dispoziția publicului, prin cablu sau fără cablu, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment:

[...]

(d) pentru organismele de radiodifuziune sau televiziune, a fixărilor programelor difuzate de acestea, indiferent dacă difuzările se fac prin fir sau prin aer, inclusiv prin cablu sau prin satelit.

[...]”

6 Potrivit articolului 5 din directiva menționată, intitulat „Excepții și limitări”:

„(1) Actele provizorii de reproducere menționate la articolul 2, care sunt tranzitorii sau accesorii și constituie o parte integrantă și esențială a unui proces tehnic și al căror scop unic este să permită:

(a) transmiterea, în cadrul unei rețele între terți, de către un intermediar sau

(b) utilizarea licită

a unei opere ori a unui alt obiect protejat și care nu au semnificație economică de sine stătătoare, sunt exceptate de la dreptul de reproducere prevăzut la articolul 2.

(2) Statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul de reproducere prevăzut la articolul 2, în următoarele cazuri:

[...]

(b) pentru reproduceri pe orice suport realizate de către o persoană fizică pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale, cu condiția ca titularii de drepturi să primească compensații echitabile care să țină cont de aplicarea sau neaplicarea măsurilor tehnice menționate la articolul 6 pentru operele sau obiectele protejate în cauză;

[...]

(5) Excepțiile și limitările prevăzute la alineatele (1), (2), (3) și (4) se aplică numai în anumite cazuri speciale care nu intră în conflict cu exploatarea normală a operei sau a altui obiect protejat și nu aduc în mod nejustificat atingere intereselor legitime ale titularului dreptului.”

Dreptul austriac

7 Articolul 15 din Urheberrechtsgesetz (Legea privind dreptul de autor) din 9 aprilie 1936 (BGBl. 111/1936), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „UrhG”), prevede:

„Autorul are dreptul exclusiv de a reproduce opera, indiferent de procedeul utilizat și de cantitatea produsă, în mod provizoriu sau permanent.”

8 Articolul 17 alineatul (1) din UrhG are următorul cuprins:

„Autorul are dreptul exclusiv de a difuza opera prin radiodifuziune sau într-un mod similar.”

9 Potrivit articolului 18a alineatul (1) din UrhG:

„Autorul are dreptul exclusiv de a pune opera la dispoziția publicului, prin cablu sau fără cablu, astfel încât oricine să poată avea acces la aceasta din orice loc și în orice moment.”

10 Articolul 42 din UrhG prevede:

„[...]

(4) Orice persoană fizică poate face reproduceri ale unei opere pe alte suporturi decât cele menționate la alineatul (1), pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale.

(5) Sub rezerva alineatelor (6) și (7), reproducerea nu este făcută pentru uz personal sau privat atunci când este făcută pentru a face opera accesibilă publicului prin intermediul exemplarului produs sau în cazul în care modelul utilizat în acest scop a fost produs sau făcut accesibil publicului în mod vădit ilicit. Exemplarele produse pentru uz personal sau privat nu pot fi utilizate pentru a face opera accesibilă publicului.

[...]”

11 Articolul 76a din UrhG prevede:

„(1) Orice persoană care, prin radiodifuzare sau în mod similar, difuzează sunete sau imagini (organism de radiodifuziune în sensul articolului 17) are, în limitele stabilite de lege, dreptul exclusiv de a difuza simultan emisiunea prin intermediul unui alt emițător și de a utiliza emisiunea în scopul unei comunicări publice în sensul articolului 18 alineatul (3), în locuri accesibile publicului prin plata unei taxe de intrare; organismul de radiodifuziune are de asemenea dreptul exclusiv de a fixa emisiunea pe un suport de imagine sau sonor (în special și sub forma unei fotografii), de a reproduce emisiunea, de a o difuza și de a o utiliza pentru a o pune la dispoziția publicului. Prin reproducere se înțelege de asemenea utilizarea unei comunicări realizate cu ajutorul unui suport de imagine sau sonor pentru a o transmite unui alt suport.

(2) Suporturile de imagine sau de sunet reproduse sau difuzate cu încălcarea alineatului (1) nu pot fi utilizate în scopul unei radiodifuzări sau al unei comunicări publice.

(3) Orice persoană fizică poate, pentru uz personal și în scopuri care nu sunt comerciale nici direct sau indirect, să fixeze o radiodifuzare pe un suport de imagine sau sonor și să îl reproducă în mai multe exemplare [...]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 12 Ocilion, o societate de drept austriac, oferă unor clienți comerciali, care pot fi operatori de rețea, de exemplu de telefonie sau de energie electrică, ori chiar stabilimente precum hoteluri sau stadioane (denumiți în continuare „operatori de rețea”), un serviciu IPTV la care accesul este rezervat utilizatorilor finali ai rețelei care sunt persoane fizice, clienți ai operatorilor de rețea. Acest serviciu, care vizează în special programele televizate cu privire la care Seven.One și alții dețin drepturile de retransmisie, ia forma fie a unei soluții la fața locului, prin care Ocilion pune la dispoziția operatorilor de rețea materialul, precum și programele informatice necesare care sunt gestionate de acești operatori, dar pentru care asigură o asistență tehnică, fie a unei soluții de stocare virtuală (în *cloud*) care este gestionată direct de Ocilion.
- 13 Respectivul serviciu oferit de Ocilion permite nu numai retransmiterea simultană a programelor televizate ale Seven.One și alții, ci oferă și posibilitatea de a viziona în reluare aceste programe prin intermediul unui videorecorder online. Acest lucru face posibilă înregistrarea punctuală a unei emisiuni în special, dar și a tuturor programelor selectate de utilizatorul final, client al operatorului de rețea, care permite o vizionare în reluare, timp de până la șapte zile de la difuzarea inițială a programelor în cauză.
- 14 Indiferent dacă este vorba despre soluția la fața locului sau despre soluția de stocare în cloud, inițiativa oricărei înregistrări este luată, în practică, de utilizatorul final care activează el însuși funcțiile de înregistrare online și selectează conținutul care urmează să fie înregistrat. De îndată ce un program a fost selectat de un prim utilizator, produsul înregistrării este pus la dispoziția oricărui alt utilizator care va dori să vizioneze conținutul înregistrat. În acest scop, un procedeu de deduplicare evită să se facă mai multe copii pentru clienții care programează înregistrări identice și accesul la conținutul înregistrat se efectuează prin atribuirea a unui număr de referințiere comunicat de Ocilion fiecărui utilizator.

- 15 În ceea ce privește soluția la fața locului, convențiile-cadru încheiate între Ocilion și operatorii de rețea prevăd că aceștia din urmă trebuie să asigure, prin propriile mijloace, că ei înșiși și clienții lor dețin drepturi suficiente pentru toate conținuturile pe care le pun la dispoziție.
- 16 Întrucât nu au consimțit ca programele lor televizate să fie comunicate prin serviciul oferit de Ocilion, Seven.One și alții consideră că acest serviciu corespunde unei retransmisii neautorizate a conținuturilor asupra cărora dețin drepturi exclusive. Acestea arată în plus că modalitățile de funcționare a recorderului online nu permit să se considere că deduplicările care rezultă de aici intră sub incidența așa-numitei excepții privind „copia privată”, în sensul articolului 42 alineatul (4), precum și al articolului 76a alineatul (3) din UrhG.
- 17 În aceste condiții, Seven.One și alții au introdus o cerere de măsuri provizorii prin care a solicitat să se interzică Ocilion să pună la dispoziția clienților săi conținuturile programelor lor sau să reproducă ori să dispună reproducerea de către terți a unor astfel de programe, fără consimțământul lor.
- 18 Întrucât această cerere a fost în esență admisă în primă instanță și confirmată în apel, Ocilion a sesizat cu recurs Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), care este instanța de trimitere.
- 19 Această instanță arată în primul rând că îi revine sarcina de a stabili dacă reproducerile conținuturilor emisiunilor realizate cu ajutorul unui videorecorder online intră sub incidența regimului derogatoriu privind „copia privată”, atât în ceea ce privește soluția la fața locului, cât și în cadrul stocării în cloud.
- 20 În această privință, ea consideră că este determinantă problema de a ști cui îi este imputabilă copierea unui conținut realizată în cadrul procedurii de deduplicare furnizată de Ocilion. Astfel, în cazul în care Ocilion are în competență să organizeze operațiunea de înregistrare și videoplayerul online, deduplicarea conținutului i-ar fi imputabilă, iar aplicarea regimului derogatoriu denumit privind „copia privată” ar fi exclusă. În schimb, în cazul în care Ocilion se limitează să stocheze copiile realizate de persoane fizice, fără a propune un serviciu de punere la dispoziție a conținuturilor, nimic nu ar împiedica posibilitatea de a se considera că reproducerile realizate intră în sfera noțiunii de „copie privată”.
- 21 Instanța de trimitere se referă în această privință la Hotărârea din 29 noiembrie 2017, VCAST (C-265/16, EU:C:2017:913), întrucât precizează că împrejurarea că persoana vizată posedă ea însăși echipamentele, aparatele sau suporturile de reproducere pentru a realiza o copie privată nu are nicio incidență asupra caracterului ilicit al acestei copii. Cu toate acestea, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la relevanța unei astfel de soluții în cauza principală, având în vedere particularitățile serviciului oferit de Ocilion și în special ca urmare a faptului că acest serviciu l-ar depăși cu mult pe cel al unui furnizor de spațiu de stocare. Prin urmare, pentru a evita o eludare a Directivei 2001/29, această instanță este de părere că, pentru a stabili dacă este vorba despre o copie privată, nu se poate rămâne la problema formală de a ști cine are inițiativa realizării operațiunii de copiere.
- 22 În al doilea rând, instanța de trimitere ridică problema dacă serviciul pe care îl propune Ocilion la fața locului constituie o comunicare publică a conținuturilor unor emisiuni protejate, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, pentru care această întreprindere ar trebui să fie considerată responsabilă.

- 23 În această privință, instanța de trimitere arată, pe de o parte, că jurisprudența Curții nu evidențiază în mod clar dacă acte care nu trebuie considerate în sine ca fiind de transmitere, dar care doar facilitează transmiterea de către un terț, intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții. Pe de altă parte, aceasta apreciază că jurisprudența rezultată din Hotărârea din 14 iunie 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), necesită să fie amintită în ceea ce privește noțiunea „rol indispensabil” pe care trebuie să îl joace, în speță, furnizorul pentru a considera că realizează un act de „comunicare publică” în sensul dispoziției menționate.
- 24 În aceste condiții, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „(1) Este compatibilă cu dreptul Uniunii o dispoziție națională care, în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva [2001/29], autorizează exploatarea unui videorecorder online pus la dispoziție de un furnizor comercial care
- a) pe baza procedurii tehnice de deduplicare utilizate, nu realizează o copie autonomă a conținutului de difuzare programat în cazul fiecărei înregistrări inițiate de un utilizator, ci, în măsura în care conținutul respectiv a fost deja stocat la inițiativa unui alt utilizator, primul care a realizat înregistrarea, efectuează doar o referențiere – pentru a evita datele redundante – care permite utilizatorului următor să acceseze conținutul deja stocat;
  - b) dispune de o funcție de reluare, în cadrul căreia întregul program de televiziune al tuturor canalelor selecționate este înregistrat 24 de ore pe zi și pus la dispoziție pentru a fi accesat timp de șapte zile, în măsura în care utilizatorul efectuează o selecție corespunzătoare, o singură dată, în meniul videorecorderului online prin bifarea unei căsuțe; și
  - c) oferă utilizatorului (fie incluse într-un serviciu de cloud al furnizorului, fie în cadrul soluției IPTV la fața locului puse la dispoziție de furnizor) inclusiv accesul la conținuturi de difuzare protejate, fără acordul titularilor drepturilor?
- 2) Noțiunea de «comunicare publică» prevăzută la articolul 3 alineatul (1) din Directiva [2001/29] trebuie interpretată în sensul că este efectuată de un furnizor comercial al unei soluții complete IPTV (la fața locului) în cadrul căreia, pe lângă echipamentele software și hardware de recepționare a programelor de televiziune prin internet, furnizează și asistență tehnică și efectuează adaptări permanente ale serviciului, dar serviciul este exploatat în totalitate pe infrastructura clientului atunci când serviciul nu permite accesul utilizatorului numai la conținuturi de difuzare pentru a căror utilizare și au dat acordul titularii drepturilor respective, ci și la acele conținuturi protejate care nu au făcut obiectul unei acordări corespunzătoare de drepturi, iar furnizorul [comercial]
- a) poate exercita o influență asupra programelor de televiziune care pot fi recepționate de utilizatorul final prin intermediul serviciului,
  - b) știe că serviciul său permite de asemenea recepționarea conținuturilor de difuzare protejate fără acordul titularilor drepturilor, dar
  - c) nu face publică această posibilitate de utilizare ilicită a serviciului său, încurajând astfel în mod esențial achiziționarea produsului, ci, dimpotrivă, indică clienților săi, la încheierea contractului, că trebuie să se ocupe personal de acordarea drepturilor și
  - d) nu creează, prin activitatea sa, un acces specific la conținuturi de difuzare care nu ar putea sau nu ar putea fi recepționate decât cu dificultate fără intervenția sa?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 25 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 2 și articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie interpretate în sensul că poate intra sub incidența excepției de la dreptul exclusiv al autorilor și al organismelor de radiodifuziune de a autoriza sau de a interzice reproducerea de opere protejate serviciul oferit de un operator de retransmisie a emisiunilor de televiziune online unor clienți comerciali care permite, pornind de la o soluție de stocare în cloud sau care se bazează pe un server pus la dispoziție la fața locului, o înregistrare continuă sau punctuală a acestor emisiuni la inițiativa utilizatorilor finali ai acestui serviciu, în cazul în care copia realizată de primul dintre acești utilizatori care au selectat o emisiune este pusă de operator la dispoziție unui număr nedeterminat de utilizatori care doresc să vizioneze același conținut.
- 26 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de termenii acesteia, în conformitate cu sensul lor obișnuit în limbajul curent, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 4 mai 2023, Österreichische Datenschutzbehörde și CRIF, C-487/21, EU:C:2023:369, punctul 19, precum și jurisprudența citată).
- 27 În primul rând, trebuie amintit de la bun început că, potrivit articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul exclusiv de reproducere prevăzut la articolul 2 din această directivă „pentru reproduceri pe orice suport realizate de către o persoană fizică pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale, cu condiția ca titularii de drepturi să primească compensații echitabile”.
- 28 Mai întâi, în ceea ce privește aspectul dacă un serviciu precum cel în discuție în litigiul principal constituie o „reproducere”, în sensul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din directiva menționată, Curtea a statuat că această noțiune trebuie interpretată în sens larg, având în vedere atât cerința exprimată în considerentul (21) al acestei directive, potrivit căreia actelor aflate sub incidența dreptului de reproducere trebuie să li se dea o definiție generală pentru a asigura certitudinea juridică în cadrul pieței interne, cât și modul de redactare a articolului 2 din directiva amintită, care, pentru a califica reproducerea, menționează expresii precum „directă sau indirectă”, „temporară sau permanentă”, „prin orice mijloace și sub orice formă”. În plus, întinderea unei astfel de protecții a actelor care intră sub incidența dreptului de reproducere decurge de asemenea din obiectivul principal al aceleiași directive, care este acela de a institui un nivel de protecție ridicat în special pentru autori (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 2022, Austro-Mechana, C-433/20, EU:C:2022:217, punctul 16).
- 29 În continuare, în ceea ce privește mai precis expresia „reproduceri pe orice suport” de la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din aceeași directivă, Curtea a statuat că aceasta acoperă realizarea, în scopuri private, de copii prin stocare ale unor opere protejate prin dreptul de autor pe un server pe care furnizorul unui serviciu de cloud computing pune la dispoziția unui utilizator un spațiu de stocare (Hotărârea din 24 martie 2022, Austro-Mechana, C-433/20, EU:C:2022:217, punctul 33).

- 30 Astfel, pentru a se putea prevala de derogarea prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din directiva menționată, nu este necesar ca persoanele fizice în cauză să dețină echipamentele, aparatele sau suporturile de reproducere. Aceștia li poate de asemenea furniza de către un terț un serviciu de reproducere care constituie premisa factuală necesară pentru ca aceste persoane fizice să poată obține copii private (Hotărârea din 29 noiembrie 2017, VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, punctul 35, precum și jurisprudența citată).
- 31 În sfârșit, trebuie subliniat că, astfel cum reiese din modul de redactare a articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, redat la punctul 27 din prezenta hotărâre, această dispoziție este aplicabilă numai atunci când reproducerile sunt realizate de o persoană fizică nu numai pentru uz personal, ci și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale.
- 32 În al doilea rând, trebuie amintit că, în ceea ce privește excepțiile și limitările prevăzute în special la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2001/29, articolul 5 alineatul (5) coroborat cu considerentul (44) al acestei directive prevede că acestea se aplică numai în anumite cazuri speciale care nu intră în conflict cu exploatarea normală a operei sau a altui obiect protejat și nu aduc în mod nejustificat atingere intereselor legitime ale titularului dreptului.
- 33 În această privință, în al treilea rând, Curtea a precizat că, întrucât excepțiile și limitările prevăzute la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2001/29 cuprind ele însele drepturi în beneficiul utilizatorilor de opere sau de alte obiecte protejate, această dispoziție contribuie la asigurarea unui just echilibru între, pe de o parte, drepturile și interesele titularilor de drepturi, care fac ei înșiși obiectul unei interpretări largi, și, pe de altă parte, drepturile și interesele acestor utilizatori (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, punctul 54).
- 34 Într-adevăr, astfel cum rezultă din considerentul (31) al Directivei 2001/29, menținerea unui astfel de just echilibru constituie tocmai obiectul privind armonizarea efectuată de această directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2021, YouTube și Cyando, C-682/18 și C-683/18, EU:C:2021:503, punctul 64).
- 35 În lumina celor ce precedă trebuie să se stabilească dacă un serviciu precum cel oferit de Ocilion poate intra sub incidența așa-numitei excepții privind „copia privată” prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29.
- 36 Mai întâi, din cadrul juridic național prezentat în decizia de trimitere reiese că Republica Austria a făcut uz de posibilitatea pe care o recunoaște articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, prevăzând la articolul 42 alineatul (4) și la articolul 76a alineatul (3) din UrhG că orice persoană fizică poate să facă reproduceri ale unei opere sau să fixeze o radiodifuzare pe suporturi pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale.
- 37 În această privință, din Hotărârea din 29 noiembrie 2017, VCAST (C-265/16, EU:C:2017:913), rezultă că articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care permite unei întreprinderi comerciale să furnizeze particularilor un serviciu de înregistrare la distanță în cloud de copii private ale unor opere protejate prin dreptul de autor, prin intermediul unui sistem informatic, intervenind activ în înregistrarea acestor copii, fără autorizarea titularului de drepturi.
- 38 Instanța de trimitere ridică totuși problema dacă această jurisprudență poate fi transpusă unui serviciu precum cel oferit de Ocilion.

- 39 În cauza principală, este cert că Ocilion este o societate care își furnizează serviciile în cadrul unei activități comerciale. În consecință, din moment ce persoanele juridice sunt în orice caz excluse de la beneficiul acestei excepții prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) sus-menționat (Hotărârea din 9 iunie 2016, EGEDA și alții, C-470/14, EU:C:2016:418, punctul 30), nu se poate considera că această întreprindere realizează o copie care intră sub incidența acestei excepții.
- 40 Ocilion susține însă că serviciul pe care îl oferă se limitează să furnizeze un instrument care permite fiecărui utilizator final să vizioneze, din proprie inițiativă și în funcție de programarea pe care o efectuează el însuși, programe de televiziune în reluare, știind că, atunci când un conținut a fost selectat de un prim utilizator final, înregistrarea rezultată este pusă la dispoziția celorlalți utilizatori finali care doresc să vizioneze același conținut prin intermediul unui număr de referențiere. Această întreprindere deduce de aici că reproducerea programelor televizate ce rezultă este efectuată de fiecare utilizator final în scopuri private și că, având în vedere tehnica deduplicării pe care o utilizează, nu se ajunge la o prejudiciere nejustificată a intereselor legitime ale titularilor de drepturi exclusive.
- 41 În consecință, trebuie să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că deduplicarea emisiunilor televizate generate de un serviciu precum cel oferit de Ocilion poate intra sub incidența așa-numitei excepții privind „copia privată”.
- 42 În primul rând, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 36-38 din concluzii, un serviciu precum cel oferit de Ocilion se caracterizează prin dubla sa funcționalitate. Astfel, acesta se bazează pe o soluție IPTV de retransmisie simultană a emisiunilor de televiziune, la care se adaugă un instrument de înregistrare online a acestor emisiuni. Din moment ce înregistrarea online privește emisiunile retransmise în cadrul soluției IPTV, acest serviciu nu este autonom, ci depinde neapărat de serviciul de retransmisie simultană asigurat de această soluție.
- 43 În plus, posibilitatea de a efectua înregistrarea emisiunilor televizate retransmise reprezintă o plusvaloare pentru un serviciu precum cel în discuție în litigiul principal, din moment ce permite accesul la conținuturile în cauză în condiții diferite de cele ale retransmisiei lor simultane.
- 44 În al doilea rând, din decizia de trimitere reiese că serviciul oferit de Ocilion se întemeiază pe o tehnică care pune copia realizată de un prim utilizator, cu ajutorul mijloacelor furnizate de acest furnizor, la dispoziția utilizatorilor finali care doresc să îi vizioneze conținutul. În aceste condiții, deși, desigur, utilizatorul final programează el însuși înregistrările, serviciul de înregistrare și de punere la dispoziție a copiei astfel realizate se bazează nu numai pe mijloacele furnizate de prestator, ci constituie totodată, astfel cum reiese din cuprinsul punctului precedent, interesul principal al ofertei furnizate.
- 45 În această privință, tehnica de deduplicare în discuție în litigiul principal conduce la realizarea unei copii care, departe de a fi la dispoziția exclusivă a primului utilizator, este destinată să fie accesibilă, prin intermediul sistemului oferit de prestator, unui număr nedeterminat de utilizatori finali, ei înșiși clienți ai operatorilor de rețea cărora prestatorul respectiv le pune la dispoziție această tehnică.
- 46 În aceste condiții, se impune a se constata, sub rezerva verificărilor pe care trebuie să le efectueze instanța de trimitere, că un serviciu precum cel oferit de Ocilion, care permite accesul la o reproducere a unei opere protejate unui număr nedeterminat de beneficiari în scopuri comerciale, nu intră sub incidența așa-numitei excepții privind „copia privată” prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29.

- 47 În al treilea rând și astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 42 din concluzii, această constatare nu poate fi infirmată de necesitatea de a respecta principiul neutralității tehnologice, în temeiul căruia legea trebuie să enunțe drepturile și obligațiile persoanelor în mod generic, pentru a nu privilegia recurgerea la o tehnologie în detrimentul alteleia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 2022, *Austro-Mechana*, C-433/20, EU:C:2022:217, punctul 27).
- 48 În această privință, Curtea a subliniat că excepția prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie să facă posibilă și să asigure dezvoltarea și funcționarea de noi tehnologii, precum și să mențină un just echilibru între drepturile și interesele titularilor de drepturi și ale utilizatorilor de opere protejate care doresc să beneficieze de aceste tehnologii (Hotărârea din 24 martie 2022, *Austro-Mechana*, C-433/20, EU:C:2022:217, punctele 26 și 27).
- 49 Cu toate acestea, deși se admite astfel că principiul neutralității tehnologice impune ca interpretarea dispozițiilor de drept al Uniunii să nu restrângă inovarea și progresul tehnologic (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 aprilie 2021, *Eutelsat*, C-515/19, EU:C:2021:273, punctul 48), nu este mai puțin adevărat că constatarea efectuată la punctul 46 din prezenta hotărâre nu depinde de tehnologia de reproducere utilizată în cadrul serviciului precum cel în discuție în litigiul principal, ci rezultă din împrejurarea că sistemul utilizat de operatorii de rețea oferă acces la emisiile înregistrate în scopuri comerciale unui număr nedeterminat de persoane, un astfel de acces fiind susceptibil să cauzeze un prejudiciu nejustificat intereselor legitime ale titularilor drepturilor, astfel încât aplicarea așa-numitei excepții privind „copia privată” în legătură cu un astfel de serviciu ar risca să aducă atingere obiectivului de menținere a unui just echilibru între interesele titularilor de drepturi de autor și cele ale utilizatorilor.
- 50 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 2 și articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie interpretate în sensul că nu intră sub incidența excepției de la dreptul exclusiv al autorilor și al organismelor de radiodifuziune de a autoriza sau de a interzice reproducerea de opere protejate serviciul oferit de un operator de retransmisie a emisiunilor de televiziune online unor clienți comerciali care permite, pornind de la o soluție de stocare în cloud sau care se bazează pe hardware-ul și pe software-ul necesare puse la dispoziție la fața locului, o înregistrare continuă sau punctuală a acestor emisiuni la inițiativa utilizatorilor finali ai acestui serviciu, în cazul în care copia realizată de un prim utilizator care a selectat o emisiune este pusă de operator la dispoziția unui număr nedeterminat de utilizatori care doresc să vizioneze același conținut.

Cu privire la a doua întrebare

- 51 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că reprezintă o „comunicare publică”, în sensul acestei dispoziții, punerea la dispoziție și mentenanța unui procedeu la fața locului de înregistrare video online care permite accesul la conținuturi protejate atunci când furnizorul exercită o anumită influență asupra alegerii conținuturilor la care are acces utilizatorul, când acesta din urmă are acces la aceste conținuturi fără intervenția furnizorului și când acesta, deși cunoaște că serviciul său poate fi utilizat pentru a avea acces la conținuturi ale emisiunilor protejate fără consimțământul autorilor lor, nu promovează acest aspect al serviciului său.

- 52 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorilor de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor, prin cablu sau fără cablu, inclusiv punerea la dispoziția publicului a operelor lor, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment.
- 53 Așa cum Curtea a statuat în repetate rânduri, în temeiul acestei dispoziții, autorii dispun de un drept cu caracter preventiv care le permite să interzică orice comunicare publică pe care eventuali utilizatori finali sau clienți comerciali ar putea intenționa să o efectueze (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 aprilie 2023, *Blue Air Aviation*, C-775/21 și C-826/21, EU:C:2023:307, punctul 44, precum și jurisprudența citată).
- 54 Întrucât articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 nu definește noțiunea de „comunicare publică”, trebuie să se stabilească sensul și conținutul acestei noțiuni în raport cu obiectivele urmărite de această directivă și cu contextul în care se regăsește această dispoziție (Hotărârea din 20 aprilie 2023, *Blue Air Aviation*, C-775/21 și C-826/21, EU:C:2023:307, punctul 45, precum și jurisprudența citată).
- 55 În această privință, Curtea a precizat că respectiva noțiune trebuie, după cum se subliniază în considerentul (23) al Directivei 2001/29, să fie înțeleasă în sens larg, ca acoperind orice comunicare către un public care nu este prezent în locul de proveniență a comunicării și implicit orice transmisie sau retransmisie, de orice natură, a unei opere către public, prin cablu sau fără cablu, inclusiv radiodifuziunea. Astfel, din considerentele (4), (9) și (10) ale directivei menționate rezultă că aceasta are drept obiectiv principal să instituie un nivel ridicat de protecție în favoarea autorilor, permițându-le să obțină o remunerație adecvată pentru utilizarea operelor lor, în special cu ocazia unei comunicări publice (Hotărârea din 20 aprilie 2023, *Blue Air Aviation*, C-775/21 și C-826/21, EU:C:2023:307, punctul 46, precum și jurisprudența citată).
- 56 În particular, astfel cum a statuat în mod repetat Curtea, noțiunea de „comunicare publică” în sensul acestui articol 3 alineatul (1) asociază două elemente cumulative, și anume un act de comunicare a unei opere și comunicarea publică a acesteia din urmă, și presupune o apreciere individualizată (Hotărârea din 20 aprilie 2023, *Blue Air Aviation*, C-775/21 și C-826/21, EU:C:2023:307, punctul 47, precum și jurisprudența citată).
- 57 În ceea ce privește noțiunea de „act de comunicare”, trebuie subliniat că un astfel de act vizează orice transmitere a operelor protejate, indiferent de mijlocul sau de procedeele tehnice utilizate (Hotărârea din 29 noiembrie 2017, *VCAST*, C-265/16, EU:C:2017:913, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 58 În plus, pentru a efectua aprecierea individualizată amintită la punctul 56 din prezenta hotărâre, trebuie să se țină seama de mai multe criterii complementare, neautonome și interdependente unele în raport cu celelalte. Întrucât aceste criterii pot avea, în diferite situații concrete, o intensitate foarte variabilă, este necesar să fie aplicate atât în mod individual, cât și în interacțiune unele cu celelalte (Hotărârea din 20 aprilie 2023, *Blue Air Aviation*, C-775/21 și C-826/21, EU:C:2023:307, punctul 48, precum și jurisprudența citată).
- 59 Printre aceste criterii, Curtea a subliniat rolul indispensabil al furnizorului și caracterul deliberat al intervenției sale. Astfel, acesta efectuează un act de comunicare atunci când intervine, pe deplin conștient de consecințele comportamentului său, pentru a oferi clienților săi accesul la o operă protejată, și aceasta în special atunci când, în lipsa acestei intervenții, clienții respectivi nu ar

putea, în principiu, să beneficieze de opera difuzată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 aprilie 2023, Blue Air Aviation, C-775/21 și C-826/21, EU:C:2023:307, punctul 49, precum și jurisprudența citată).

- 60 În schimb, considerentul (27) al Directivei nr. 2001/29 precizează că „simpla furnizare a instalațiilor care permit sau care realizează comunicarea nu reprezintă comunicare în înțelesul [acestei] directive”.
- 61 În speță, astfel cum s-a menționat la punctul 12 din prezenta hotărâre, din decizia de trimitere reiese că Ocilion furnizează operatorilor de rețea, în cadrul soluției sale la fața locului, hardware-ul și software-ul necesare, precum și asistența tehnică pentru a asigura mentenanța.
- 62 Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 68-70 din concluzii, în lipsa oricărei legături între furnizorul hardware-ului și al software-ului necesare și utilizatorii finali, un serviciu precum cel în discuție în litigiul principal nu poate fi considerat a fi un act de comunicare, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, realizat de Ocilion.
- 63 Astfel, pe de o parte, un furnizor precum Ocilion nu acordă acces utilizatorilor finali la o operă protejată. Desigur, el furnizează operatorilor de rețea hardware-ul și software-ul necesare în această privință, însă aceștia din urmă sunt singurii care acordă utilizatorilor finali accesul la operele protejate.
- 64 Pe de altă parte, din moment ce operatorii de rețea sunt cei care dau utilizatorilor finali accesul la opere protejate, în conformitate cu modalitățile definite în prealabil între ei, prestatorul care furnizează operatorilor de rețea hardware-ul și software-ul necesare pentru a da accesul la aceste opere nu are un „rol indispensabil” în sensul jurisprudenței rezultate din hotărârea citată la punctul 59 din prezenta hotărâre, astfel încât nu se poate considera că a fost realizat un act de comunicare în sensul Directivei 2001/29. Astfel, deși utilizarea acestui hardware și a acestui software în cadrul soluției la fața locului este necesară pentru ca utilizatorii finali să poată viziona în reluare emisiunile de televiziune, din indicațiile care se regăsesc în dosarul înaintat Curții nu rezultă că prestatorul, care furnizează acest hardware și acest software, intervine pentru a da acces utilizatorilor finali la respectivele opere protejate.
- 65 În acest context, eventuala cunoaștere de către un astfel de prestator a faptului că serviciul său poate fi utilizat pentru a avea acces la conținuturi de emisiuni protejate fără consimțământul autorilor lor nu poate fi în sine suficientă pentru a considera că acesta efectuează un act de comunicare în sensul articolului 3 din Directiva 2001/29.
- 66 De altfel, din decizia de trimitere nu reiese că asistența tehnică oferită de Ocilion ar depăși mentenanța și adaptarea hardware-ului și a software-ului necesare furnizate și că ar permite acestui prestator să influențeze alegerea programelor de televiziune pe care utilizatorul final le poate viziona în reluare.
- 67 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că nu constituie o „comunicare publică”, în sensul acestei dispoziții, faptul că un operator de retransmisie a unor emisiuni de televiziune online îi furnizează clientului său comercial hardware-ul și software-ul necesare, inclusiv o asistență tehnică, ce permit acestui client să dea acces în reluare propriilor

clienți la emisiuni de televiziune online, chiar dacă are cunoștință de faptul că serviciul său poate fi utilizat pentru a avea acces la conținuturi ale unor emisiuni protejate fără consimțământul autorilor lor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 68 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) Articolul 2 și articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională**

trebuie interpretate în sensul că

nu intră sub incidența excepției de la dreptul exclusiv al autorilor și al organismelor de radiodifuziune de a autoriza sau de a interzice reproducerea de opere protejate serviciul oferit de un operator de retransmisie a emisiunilor de televiziune online unor clienți comerciali care permite, pornind de la o soluție de stocare în cloud sau care se bazează pe hardware-ul și pe software-ul necesare puse la dispoziție la fața locului, o înregistrare continuă sau punctuală a acestor emisiuni la inițiativa utilizatorilor finali ai acestui serviciu, în cazul în care copia realizată de un prim utilizator care a selectat o emisiune este pusă de operator la dispoziția unui număr nedeterminat de utilizatori care doresc să vizioneze același conținut.

- 2) Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29**

trebuie interpretat în sensul că

nu constituie o „comunicare publică”, în sensul acestei dispoziții, faptul că un operator de retransmisie a unor emisiuni de televiziune online îi furnizează clientului său comercial hardware-ul și software-ul necesare, inclusiv o asistență tehnică, ce permit acestui client să dea acces în reluare propriilor clienți la emisiuni de televiziune online, chiar dacă are cunoștință de faptul că serviciul său poate fi utilizat pentru a avea acces la conținuturi ale unor emisiuni protejate fără consimțământul autorilor lor.

Semnături